

Ondřej Borz

Darius

Rekouzličí kouzelník

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz
rok vydání: 2015
©Ilustrátorka: Daniela Szöllösy
©Jan Šuba-Makniha.cz
©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-87749-27-2 (ePub)
ISBN 978-80-87749-289 (MOBI)
ISBN 978-80-87749-29-6 (pdf)

DARIUS - NEKOUZLÍCÍ KOUZELNÍK

Ondřej Borz

Věnováno Niky

- ruku v ruce světlým zítřkům

Těžká doba je jako temná brána. Projdeš-li jí,
vystoupíš z ní posílen. A všechno, všechno se
promění ve světlo.

- Johannes Mario Simmel

I. část - Slet

Mladík, stojící uprostřed rozlehlé místnosti, upřeně hleděl na jedno místo před sebe. Nevšímal si ani praskajícího ohně v krbu, dokonce ani mňoukání zbloudilé kočky ho nevyrušilo ze soustředění. Zavřel oči a dlaněmi před sebou opsal malý kruh. Zas oči otevřel a na tváři se mu rozhostil blažený úsměv. Před ním ve vzduchu tančila světelná koule. No, spíše kulička. Celé místnosti dodávala zvláštní nádech, jak se z ní linulo mírně namodralé světlo.

Kdesi hluboko v hradu se ozvalo bouchnutí dveří. Mladík oděný v zeleném plášti, který mu sahal mírně pod kolena, sebou trhl a na chvíli spustil oči z planoucího objektu u stropu místnosti.

Jakmile spustil kuličku z očí, svítila stále méně a méně až docela vyhasla a s mírným třesknutím se scvrkla sama do sebe. Jeho oči se za ní podívaly, ale už tam nebyla. Mírně posmutněl. Dveře za ním se otevřely. Otočil se a jeho zrak spočinul na krásné dívce s dlouhými černými vlasy, které jí barvou splývaly s oblečením. Dívka se mírně usmála, když si všimla jeho pohledu.

„Aha, to jsi ty,“ protáhl naoko nevzrušeně mladík, ale přitočil se k ní a na přivítání jí vlepil velkou pusou na tvář. „Sice tě, Vando, vidím rád, ale právě jsi mi zkazila Slunce!“

„To je mi líto,“ zašoupala provinile nohama. „Promiň.“

„Dobře,“ zasmál se, naklonil se k ní a objal ji kolem pasu. Její rysy jasně hovořily o tom, že pochází ze vznešeného lidského rodu. „Copak bys ráda?“

„Nejde ani tak o mě, jako o...“

Mladík zase ruku z jejích zad rychle sundal. „Ne, ne!“ vyděšeně se odtáhl. „Hlavně neříkej, že je zase nějaký ples a

že by jsi chtěla jít. Víš, hrozně rád ze sebe dělám idiota tím, že neumím kroky a šlapu na nohy jak tobě, tak všem okolo, ale zrovna teď na to nemám náladu, protože...“

Ale černovláska ho nenechala domluvit. „Počkej přece,“ zasmála se a dala mu prst na ústa, aby ho umlčela a položila mu jednu ruku kolem ramen. „Mám na mysli důležitější věc, než nějaký ples. O moc důležitější, jak se zdá.“

„Opravdu?“ zarazil se, pustil ji a přešel místnost ke křeslu, kde se posadil. Zamyšleně se na dívku podíval. „Neposadíš se?“ ukázal na druhé křeslo.

„Ani ne,“ zakroutila rychle hlavou. „Postojím.“

„Jak myslíš,“ pokrčil rameny. „Tak proč jsi tady?“ opět se do pěkné dívky vpil očima.

„Jde o to, že by s tebou ráda mluvila Réfa.“

Mladík nadskočil na křesle a téměř vyděšeně se zeptal „Proboha – proč?“

„Vím já?“ pokrčila dívka rameny.

„Tak ti děkuju,“ procedil skrz zaťaté zuby a vstal z křesla. „Půjdeš se mnou?“

„Možná kousíček,“ prohodila koketně a otevřela dveře.

Oba vyšli z pokoje, mladík se otočil a přešel po zámku rukou a v tom to tlumeně luplo. „Cože? Ty si zamykáš kouzlem?“ rozesmála se černovláska.

„No a co má být?“ ohradil se.

„Nic, nic,“ uklidňovala ho. „Já jen že to už dneska nikdo nedělá.“

„Proč? Nevidím na tom nic špatného,“ pokrčil rameny.

„Až na to, že to už dneska umí každé malé dítě. Ještě se ti nestalo, že by tě někdo vykradl?“

„Ne,“ zakroutil hlavou. Na chvíli se odmlčel. „A jak bych si měl zamykat?“

Dívka pokrčila rameny. „Já si nezamykám.“

„Taky způsob,“ uznale pokýval mladík hlavou a rozešel se po chodbě směrem ke komnatě Réfy - představené čarodějky Řádu.

Černovláska ho dohnala a položila mu ruku kolem ramen. „Ale vážně – stejně dneska už to kouzlo umí každý,“ kázala.

„Ať si,“ odsekl, „ale mně vyhovuje.“

„Dobře, dobře. Vždyť já nic neříkám,“ odtáhla se. „Už musím jít,“ ohlédla se dívka po chodbě, kterou právě přešli.

„Jasně, tak jdi. Ale zase se brzy uvidíme - doufám,“ přitáhl si ji a dal jí pusku na rozloučenou. Ještě chvíli tam stál a díval se, jak se od něj vzdaluje.

Na rohu se otočila a zavolala na něj „Taky doufám,“ a poslala mu vzdušnou pusku. Pak už mu úplně zmizela za rohem.

Darius posmutněl, znuděně se otočil a pokračoval v cestě po starých chodbách hradu.

Šel pořád dál studenými chodbami, nad hlavou se mu sbíhaly opěrné pilíře a z kamenných zdí na něj výstražně hleděly mrtvé oči chrličů. Vystoupal po točitých schodech do věže, kde měla Réfa svou komnatu.

Když stanul u dveří, upravil se, trochu si prohrábl vlasy, narovnal se a zastrčil si košili pod plášť. Pak si odkašlal a decentně zaklepal na staré dřevěné dveře.

„Dále,“ dolehlo k němu zevnitř. Ještě jednou se prohlédl a vzal za kliku.

„Konečně jsi tady, Darie!“ zvolala postarší dáma a přešla starý a kdysi jistě i dost drahý koberec. Zastavila se kousek před ním. „No tak – půjdeš dál?“

Darius se nejistě rozešel směrem ke stolu, kam mu Réfa pokynula. Ještě se stihl otočit a všimnout si, že za sebou nezavřel dveře. Honem to udělal.

Posadil se proti staré čarodějce, a i když židle byla pohodlná, seděl jako na trní.

Réfa na tváři vykouzila úsměv, Darius si ji nechápavě prohlížel. „Koukáš na mě, jako kdyby jsi čekal to nejhorší!“ rozesmála se srdečně „Ale celkem nic se ti nestane.“

Celkem nic, zopakoval si pro sebe a křečovitě se usmál.

„Nekoukej na mě tak,“ usmála se. „Byly jsme přece s tvojí matkou nějaké kamarádky, a já jí slíbila, že se ti nic nestane, dokud tu budu, a tak se i stane. Takže už ti je snad jasné, že tě nepošlu do spárů nějakých ohavných skřetů, nebo něčeho takového.“ Darius se v sedě trochu uvolnil. „Jde o to, že se blíží, jak jistě víš, slet všech čarodějných řádů,“ mladík - čaroděj vnímavě přikývl. „No vida! A mně jde o to, abys tam náš řád zastupoval ty,“ dokončila dáma spokojeně.

„Ale...ale,“ začal zmateně. „Proč?“ vykoktal ze sebe nakonec. „Vždyť tam jsou samé čarodějky – co bych tam dělal já? Krom toho mám přece jiné povinnosti. A ani nejsem na hradě ničím důležitý...tedy krom toho, že jsem tu jediný muž, ale...no víte, jak jsem to myslel. Na slet přece vždycky chodí představená řádu, nebo někdo, kdo něco znamená. Mě by si tam nikdo ani nevšiml.“

„Ale to nemusí být na škodu,“ mrkla na něj čarodějka. „Prostě tam jen přijdeš, poslechněš si, co se řeší, a pak se zase vrátíš a všechno mi to vypovíš. Jednoduché, ne?“

„To sice ano, ale – Proč já? Proč tam nejdete vy?“

„Víš, letos vyšel slet na den, kdy máme v plánu zasvěcování nových čarodějek – a tam přece nemůžu chybět. No řekni?“

„To asi nemůžete,“ přitakal smutně Darius.

„Tak vidíš,“ pochválila ho. „Takže si už rozumíme, ano?“

„Hm,“ utrousil odevzdaně a pozoroval špičky svých bot pod stolem.

„Musela jsem tam poslat někoho zodpovědného, kdo ale nemá, jak ty říkáš, funkci. A když jsem porovnála všechny čarodějky, které tu máme a tebe, tak jsi jasně zvítězil. A to nemluvím o tom, že už jsi pro Řád pár cest vykonal.“

„To je milé, že věříte zrovna mně,“ ušklíbl se Darius. U staré čarodějky ještě chvíli zůstal, aby si vyslechl všechny potřebné informace, které bude pro svou cestu a pobyt na sletu potřebovat. Darius sice chápavě přikyvoval při Réfině výkladu, ale když vyšel z její komnaty, zjistil, že není schopen

si vybavit vůbec nic z toho, co mu říkala. Nejistě se otočil a chvíli koukal na zavřené dveře před sebou. Pozvedl ruku, že ještě jednou zaklepe, ale pak si to rozmyslel. *Ne, ne – ona ukáže, že mi věří, dá mi takový důležitý úkol a já bych pak za ní přišel, že nevím, co říkala před pěti minutami,* pobaveně potřásl hlavou. *Kdepak – to by nebyl nejlepší nápad.* Otočil se a sešel točité schody. Po studených ponurých chodbách, kde sem tam poblikávala pochodeň a osvětlovala neurčitě několik málo sáhů od sebe na obě strany, se vydal do svého pokoje.

Když vzal za kliku, strnul. Bylo odemčeno. Vešel dovnitř a nervózně se rozhlédl. Na posteli seděla Vanda a dívala se na překvapeného Daria. „C-c-co tu děláš?“ vykoktal mladík a nohou za sebou přibouchl dveře.

„Říkala jsem, že zamykat kouzlem je hloupost...“ uculila se. „Každý se ti sem dostane.“

„No...“ znejistěl „Tak jsi mi to ukázala a teď už můžeš jít.“

„Mmm. Vyháníš mě,“ zamračila se, smutně sklonila hlavu a vstala z postele. Pomalu se šourala ke dveřím „No, tak se tu hezky měj...sám,“ otočila se na něj smutnými očima mezi dveřmi.

„Ale ne! Já jen...musím si zabalit na cestu. Promiň.“

„Cože musíš? Na jakou cestu? Kam jedeš?“ rozběhla se zpátky k němu přes celou místnost a skočila mu kolem krku. „Nesmíš mi odjet!“

„Taky se mi to nelíbí, Vando, věř mi, ale když Réfa chtěla, abych místo ní jel letos na slet,“ řekl tónem, který jasně vyjadřoval jeho nadšení pro tuto věc a ztěžka ji objal.

„A co tam budeš dělat?“ vykulila Vanda oči. „Proč tam nejede sama? To mi dělá schválně! Jako by nestačilo, že mi tě závidí všechny čarodějky, teď ještě ona!“

„Ale jdi ty – co to povídáš?!“ pousmál se Darius „Byla to nejlepší kamarádka mé matky. Ta by si se mnou asi těžko chtěla něco začít, nemyslíš? A i kdyby, tak já bych se nenechal,“ dal Vandě pusku na čelo a zároveň se v duchu otrásl při představě, že tak líbá Réfu. Měl jí sice rád, ale...

„Jistě, já vím, jen...“ odmlčela se a polkla slzy, které se jí tlačily do očí. „A kdy že to máš odjet?“

„Právě že už zítra,“ vzdychl Darius.

„Už zítra?“ přeptala se smutně. Na chvíli se odvrátila.

„Už zítra,“ opakoval ztěžka Darius a pohladil ji po hlavě a na chvíli mezi prsty sevřel její černé vlasy.

Vanda se k němu otočila a něžně ho políbila. „Ale vrať se mi!“

„A kam jinam bych asi chodil?“ pousmál se. „Já jsem tu vyrůstal celé dětství – nemám jiný domov.“

„Já vím, ale...co když tě ten velký svět venku uchvátí a už nedá zpět?“

„Jedu jen na slet, ne na okružní jízdu po světě. A nech už toho, nebo budu smutný taky.“

„To nechci – raději už půjdu, aby ses mohl připravovat.“

„Ještě tě doprovodím do pokoje,“ otevřel jí dveře a pak je za sebou zase zabouchl. Vydali se ruku v ruce po studené chodbě.

Když ji doprovodil do jejího pokoje a vrátil se do svého, ještě dlouho ležel líně na posteli. A ležel by jistě daleko déle, kdyby ho nepřišla Réfa zkontrolovat, jestli se připravuje na cestu. Nebyla příliš spokojena, že ho vidí jen tak se povalovat a práce žádná. „Darie?“ zazněl pokojem její hromový hlas. Mladý kouzelník vyskočil z postele a zmateně se rozhlížel po prázdném pokoji. Ale ať koukal, jak koukal, nikoho neviděl. A hlas už se neozýval. Zase si unaveně sedl na postel a promnul si oči. *Už začínáš bláznit, hochu,* řekl si a opět si pohodlně lehl na postel. *Měl by ses pořádně vyspat. Připravit se můžeš až ráno...* otočil se obličejem ke zdi, a zavřel oči. Ale jen co to udělal, zaburácel hlas podruhé: „Darie! To si ze mě děláš legraci, ne? Koukám, že jsem spíš měla říci některé čarodějce. Člověk si myslí, jediný muž v řádu, tak bude spolehlivý a ono ne?“ Vyskočil, jako by měl pod sebou rozžhavené uhlíky a zase se rozhlédl po pokoji. Teď to uviděl! Réfin obličej v praskajícím ohni v krbu. „Darie?“

„Ehm, ehm, zdravím Tě, Réfo,“ vykřikl. „Ne, ne...jistě že je dobře, že jsi řekla mně. Já Tě nezklam!“ snažil se omluvit.

„Tak to jsem tedy zvědavá – zatím jsi totiž na nejlepší cestě. Nicméně ráda se nechám překvapit,“ poznamenala ohnivá hlava. „A mohl by jsi začít třeba hned tím, že by ses připravoval na zítřejší cestu.“

„A nestačilo by to až zítra? Jsem už unavený...“ vysvětloval.

„To si dovedu představit,“ vedle její ohnivé hlavy se objevila ještě jedna, která patřila Vandě. Za několik okamžiků se zase rozplynula. „Ale nemohlo“

„Dobrá, dobrá. tak já teda už vstávám,“ přitakal otráveně a posadil se na posteli, odkud se pak pokusil vstát. Kupodivu se to povedlo, a i nohy ho ještě poslouchaly. Začal se potácet po místnosti, a hledat svůj batoh. „Teď už to zvládnou sám,“ ohlédl se nervózně po planoucím obličejí staré čarodějky. Ohnivá koule s rysy jejich představené přikývla, obrátila se obličejem ke zdi krbu, a pak se z ní stal zase jen obyčejný oheň, který tančil na rudočerných uhlících na zemi krbu.

XXX

Druhého dne ráno ho probudil Réfin hlas, který mu v hlavě pořád dokola opakoval: „*Už je čas, Darie – vstávej...už je čas.*“ Rychle vstal, protože moc dobře věděl, co tyhle kouzelnické budíky umí – za chvíli by ten hlas křičel a nešlo by ho zastavit...takže raději vstal. V hlavě mu probíhaly všechny katastrofální vize, co by se mu mohlo na cestě stát, ale pak se napomenul: *Ale jdi – co by se asi tak mohlo stát? Bude tam prostě nuda...staré babky si budou pořád povídat a tlachat.* Pak se ještě snažil vybavit si to nejnnutnější, co mu Réfa řekla. *Prostě tam jen přijdeš, poslechneš si, co se řeší, a pak se zase vrátíš a všechno mi to vypovíš. No – snad bych to mohl zvládnout...* povzdechl si ještě a došel ke skříni. Otevřel ji a ospale do ní mžoural. Chvilí to trvalo, ale nakonec si

vybral oblečení na cestu. Všechno, co potřeboval vyndal na postel a pak zase skříň zavřel. Došel k posteli a začal se oblékat. V tichosti bral do rukou jednotlivé díly oblečení a pracně je na sebe soukal. Kalhoty, košili, vysoké jezdecké boty a nakonec čarodějský plášť. Připnul si sponu pod krkem a přešel rukou po boku pláště, až se zavlnil. Nakonec si došel ještě pro batoh, který měl od včerejšího večera připravený na křesle. Přehodil si ho přes rameno, zív, otočil se ke dveřím a vydal se směrem ke stájím.

Kráčel po ztichlém hradu. Celá budova byla ještě v hlubokém spánku, jen jeho kroky se ozývaly temnými chodbami – ani pochodně už nesvítily. Ne, že by to bylo kdo ví jaké světlo, ale lepší než nic. *Co by se stalo, kdyby mě probudila ještě o chvíli později?* Šlo mu hlavou, zatímco se šoural po chodbě a nohy tahal za sebou po studené zemi, kterou cítil i přes podrážky. *No jistě že nic! Nikdo by si toho ani nevšiml! Čert ví, kolik je vůbec hodin!* zastavil se, zavřel oči a zamyslel se. Když oči otevřel vznášel se mu před očima malý obláček, ve kterém byly hodiny. *Půl páté – no bezva!* Pomyslel si a máchl po obláčku rukou, takže se rozplynul. Pokračoval ke stájím. Viděl sotva pár kroků před sebe, protože venku byla ještě tma. V užších uličkách, které propojovaly velké chodby se ospale potácel ode zdi ke zdi. Konečně, asi na třetí pokus, dobloudil do stájí, které hledal. Musel si přece vzít něco, na čem pojed. Procházel kolem věšáků, kde byla zavěšená košťata a pod nimi speciální boty. Tiše se na temné stíny létajících věcí podíval a kysele se zašklebil. *Proboha – jak na tomhle může někdo cestovat?* Popošel dál a ze svého stání na něj hleděl jednorozec. Nádherné zvíře klidně stálo a pozorovalo ho svýma temnýma očima. I za tmy byla znatelná jeho panensky bílá srst. Došel k němu a jednorozec přistoupil k dřevěnému hrazení, aby na něj Darius dosáhl. Ten si ho jen pohladil a poplácal ho po šiji. „Jsi pěkný,“ promluvil na něj tiše. „Tak jako každý den, co jsem tě viděl,“ ještě ho pohladil a pokračoval dál po stáji. V dalším boxu majestátně stála u stěny

mantichora. Ani se na Daria nepodívala. Zakroutil hlavou nad její nafoukaností a pokračoval dál.

Konečně došel, kam až chtěl – k jeho gryfovi. A ten, jako jediný v celé stáji, spal. Byl to jediný gryfin široko daleko – většina jich totiž patřila bohatým králům, coby symbol moci, a oni na nich vyjížděli do bitev. Takže gryfové pomalu ale jistě vymírali, až...*až už jsi v zajetí zbyl jen ty*, dořekl potichu k ležícímu stínu Darius. *Jasně, že jinak gryfové ještě jsou, ale kdo ví kde. Někde se prohání po zapomenutých planinách.* A tak není divu, že mladý kouzelník byl na své zvíře MOC hrdý a měl ho vážně rád. Téměř neslyšně otevřel dřevěnou branku a vešel do kóje. Pomalu přistoupil ke zvířeti a položil mu ruku na krk. „No, ahoj,“ poplácal ho.

„Musíš mě budit?“ otočil na něj gryf hlavu, kterou měl až doteď složenou pod křídlem.

„Dělám to nerad, ale musím,“ odvětil Darius.

„Hm,“ odfrklo si zvíře a pomalu se zvedlo na nohy. „A co je to tentokrát? Doufám že aspoň něco, co stojí za řeč,“ prohlížel si svého pána úkosem.

„Tak to rozhodně,“ pokýval hlavou, aby mu dodal elán.

„A proč ti nevěřím?“ odvrátilo se od něj zvíře.

„Ale no tak...“ konejšil ho mladý čaroděj. „Nikoho jiného nemám,“ dodal smutně. Ale zvíře se ani nehnuło. Otočil se k místu, kde na polici bylo položené jezdecké sedlo, otevřel na něm brašny a začal tam soukat všechny věci, co měl v batohu.

Když skončil, měl batoh úplně prázdný. „No, to mi tedy ten batoh byl platný,“ pousmál se a odhodil ho do kouta stání.

„Asi tak, jako mě je platné sedlo – úplně na nic,“ zašklebilo se zvíře.

„Ale nech toho! A vůbec – otoč se, abych ti ho mohl nasadit,“ držel těžké sedlo na napřážených rukou a trpělivě čekal, až se zvíře otočí.

„Ale dělám to naposled, a jen proto, že to jsi ty! Nenávidím ho,“ poznamenal gryf, zatímco se otáčel, aby mu mohl Darius začít pásat popruhy. „To mi děláš schválně, vid’?“ počkal ještě,

než mu ho Darius pořádně utáhne, a pak se otočil, aby na svého pána viděl. „Kdy už se naučíš jezdit bez toho hrozného sedla?“ zeptal se dotčeně.

„Asi nikdy,“ poplácal ho přátelsky po hřbetu čaroděj. „Copak jsem nějaký barbar?“

„Vážně to chceš vědět?“ zeptalo se zvíře a lišácky mu zablesklo v očích.

„Ne – raději mi to neříkej. Ale já ti řeknu, proč používám to sedlo – je to jednoduché, prostě jsem moc pohodlný,“ usmál se a vyvedl zvíře ze stání. „Teď tu počkej – otevřu bránu,“ pohlédl významně na gryfa.

„Tak to je fajn, že to aspoň vím,“ prohodilo ještě zvíře. Jak se od něj Darius vzdaloval, slyšel ho ještě brblat. „Nejdřív po mně chce, abych šel, pak zas hned, abych stál. Taky by nevadilo, kdyby si vybral.“

S úsměvem na rtech došel čaroděj až k velké bráně, která vedla ven ze stájí. Natáhl se po západce a uvolnil ji. Dveře povolily a dovnitř vnikl mdlý proužek světla. „Venku už svítá,“ poznamenal nedůležitě a otevřel vrata dokořán. Těsně při zemi se dovnitř vloudila ranní mlha. „Tak, můžeme jít,“ otočil se na zvíře, které poslušně stálo uprostřed uličky mezi stánými.

„Skvělý,“ prohodil posměšně gryf „Už jsem myslel, že tu zkamením,“ pomalu se rozešel k bráně, kde Darius stál.

Čaroděj byl opřený o zeď a pozoroval slunce, jak v dále vychází mezi dvěma kopci. Nedočkavě sebou trhl, když zaregistroval, že gryfin stojí vedle něj. „Má to něco do sebe, co?“ zafilosofovalo zvíře.

„To určitě, ale od toho tu nejsme,“ upravil mu Darius ještě sedlo na zádech, „bohužel.“

„Jak bohužel? Kam jedeme?“

„Na slet čarodějních řádů,“ přiznal pravdu raději hned Darius.

„Cože?“ ustoupil překvapeně gryf. Darius už na něj chtěl nasednout, a když mu těsně pod nohou zvíře uhnulo, měl

chvíli co dělat, aby se udržel na nohou. „Tam jsou přece staré čarodějky, které řeší ty největší pitomosti, na jaké si jen dokážeš vzpomenout. A všechny létají na košťatech – co já tam budu dělat? Né, né ,né! tam už mě nikdo nikdy nedostane – jednou mi to úplně stačilo!“ zaúpělo zvíře.

„Ty už jsi tam byl?“ vykulil oči překvapeně mladík.

„Byl,“ přikývlo zvíře. „A jako takový ti říkám, že to opravdu nemá cenu.“

„Ale já o tom vím – a to jsem tam ani nemusel být. Však já taky nevím, co tam budu dělat, jen si nemysli“ postěžoval si Darius a opřel se ramenem o rám brány.

„Skvělý,“ zhodnotil situaci gryf. „Tak proč tam jezdíme, když ani jeden nevíme, co tam budeme dělat?“

Čaroděj se na něj káravě podíval „Je to úkol...od Réfy...a to se člověk neptá proč, ale prostě ho udělá.“

„Člověk možná, ale já se ptám,“ zabrblalo zvíře.

„Já...nevím... ale – měli bychom vyrazit!“ vzpomněl si čaroděj a sám se napomenul, že se nechal málem ukolébat, aby nikam nejezdil. Došel ke zvířeti a nasedl na něj. „Třeba to nebude tak nudné...nebo tak dlouhé,“ zadoufal nahlas.

„Snad,“ odfrkl gryfin „Ale spíš bych řekl, že to bude pekelně dlouhé a ještě víc nudné,“ roztáhl křídla a líně si je protáhl.

Pomalů se vznesl i s Dariem do vzduchu a rozletěl se směrem nad les, který byl všude kolem hradu. „A kam že to vůbec letíme?“ otočil se na čaroděje.

„K Městu Roklin.“

„Hm, pěkná dálka,“ pokýval uznale hlavou gryfin. „A potom?“

„No, hehe,“ zasmál se rozpačitě. „Budeme spoléhat na náš orientační smysl?“ uculil se nakonec.

„Aha – chceš říct na můj. Ty žádný nemáš,“ poopravil ho gryf a zase obrátil hlavu dopředu, aby viděl na cestu.

Letěli už několik hodin a pod nohama jim ubíhala měnící se krajina. Hluboké lesy přecházely v rozkvetlé louky, které

protínaly modré šňůrky potůčků. Čas od času také přelétli nahnědlý proužek cesty, na které se místy plahočili cestovatelé a obchodníci.

„Stejně je to krása – proč jen nelítám častěji?“ nakláněl se Darius v sedle a se zájmem pozoroval barevné čtverce pod sebou.

„Protože by jsi mě strhal,“ odvětil nepřítomně gryf. „A vůbec – nevrť se tam tolik!“

„Všechno vidíš moc černě. Vždyť to není taková hrůza!“

„No, možná pro tebe, ale kdo koho nosí na zádech? Aha! Víš, nerad ti to říkám, ale od poslední jsi nějak přibral,“ rozhlédl se gryf po okolí. „Támhle na chvílku přistanu, nebo mi prasknou záda. Nejsem na takovou zátěž zvyklý. Přece jen – kdy jsme si vyletěli naposledy?“

„No nějaký pátek už to bude, to je pravda“ odpověděl Darius.

„Myslíš, těch osm měsíců, co jsem jen tak postával ve stáji a občas jsem se šel proletět sám, aby mi neztuhly svaly?“

„To jsem měl asi na mysli, no...“

Začali se pomalu snášet k zemi.

Jen dosedli na zem, tak zvíře netrpělivě zahrabalo pařátem v měkké půdě. „Mohl by jsi, prosím, slézt?“ ohlédl se na kouzelníka, který si v sedle na jeho zádech hověl a nevypadalo to, že jen tak sleze. Decentně do něj vrazil křídlem. „Darie!“

„No jo, no jo,“ ušklíbl se mladík kysele. „Vždyť už jdu!“ slezl na zem a zamyšleně se podíval na hrdou hlavu svého zvířete. „Ty máš teda dneska náladu, poslyš.“

„Normální, řekl bych,“ odvětil suše gryfín. „Normální na to, když mě někdo vzbudí,“ upřesnil.

Darius sklopil oči na zem a zamyšleně odkopl kamínek, který se mu povaloval u boty. „Jdu se projít,“ podíval se krátce na gryfa.

„Já ne – počkám tu,“ zalesklo se zvířeti v očích, jako kdyby se chtělo zasmát a přikývlo.

Kouzelník beze slova odešel z mýtiny, na kterou přistáli. Zašel do stínu listnatých stromů, které kolem tvořily jakousi alej a pod jeden se usadil. Seděl na vlhkém kameni a přemýšlel. *Tak to nám to hezky začíná*, pomyslel si sklíčeně. Začal ho zábst zadek ze studeného kamene, a tak se raději postavil.

Dlouho ho ale nebavilo být sám, a tak se vrátil ke gryfovi, který ležel na zelené trávě a hlavu měl složenou na zkřížených pařátech. „Ahoj,“ řekl Darius trochu mimoděk.

„To už jsi zase tady?“ pozvedl gryf hlavu.

„Hm,“ posadil se čaroděj vedle něj.

Ještě asi půl hodiny tam oba tak líně leželi, dívali se jeden na druhého a slunce jim příjemně svítilo nad hlavou.

XXX

„Máš s sebou vůbec nějakou zbraň?“ protnul náhle ticho gryfín a změřil si pohledem sedlo, na kterém to nevypadalo, že je tam někde připásán meč.

„Tak jako – jsem přece kouzelník, ne?“ pozvedl významně ruce Darius. „Proč?“

„Nic – jen tak. Napadlo mě,“ na chvíli se odmlčel a přelétl pohledem okolní stromy, „co kdyby nás někdo přepadl?“

„Nech si laskavě těch katastrofálních vizí,“ okřikl ho mladý kouzelník.

„No jo, no jo – už mlčím. Ptal jsem se jen proto, že já se nehodlám nechat zamordovat hned, jakmile vystrčím zobák ze stáje,“ zadíval se svému pánovi pochybovačně na ruce, které ještě stále držel významně před sebou. „Možná bychom už mohli vyrazit – Město Roklin je přece jen daleko,“ pohlédl na Daria.

Ten se líně zvedl a nemotorně se vyšplhal do sedla. „Tak můžeme,“ poplácal ho po boku.

Jen co se vznesli do oblak, tak se Darius musel zeptat. „Gryfe?“ zvíře na něj otočilo hlavu.

„Ano?“
„Doletíme tam ještě dnes?“
„Když se budu snažit...“ prohodilo zvíře tajemně.
„Aha, takže ne,“ pokýval chápavě hlavou kouzelník.
„Nikdy neříkej nikdy,“ napomenul ho gryf a mocně máchl křídly.

XXX

Ještě se ani nezačalo stmívat, když se pod nimi v zelených roklinách mezi vysokými horami začaly rýsovat domky. „Tadá!“ otočil se gryf vítězoslavně na svého pána. „Vidíš – a jsme tady!“

Darius se naklonil, aby lépe viděl. „Hm,“ pokýval uznale hlavou. „Tak můžeme dolů, ne?“

„Jistě – drž se, Darie!“ upozornil ho ještě gryf a téměř střemhlav se spustil dolů. Kouzelníkovi hučel vítr kolem uší a zelený plášť za ním vlál.

Tohle mi děláš schválně, osočil se v duchu Darius na gryfa a snažil se potlačit nepříjemný pocit v žaludku a zároveň zavřel oči, aby mu je tlak vzduchu nevmáčkl do hlavy.

Konečně Darius pocítil, že dosedli na zem. Pomalu a bojácně otevřel oči. Opravdu. Honem slezl ze zvířecího hřbetu. „Nemusíš slézat. Ještě musíme najít nějaký nocleh. Tedy pokud jsi mi nezapomněl říci, že Slet je už dnes,“ prohodil gryf.

„Ne – jistěže ne, je až zítra. A k tomu slézání, myslím, že tě spíš povedu,“ a hodil po zvířeti pohled, který říkal: *A ještě si moc rozmyslím, jestli si na tebe ještě vůbec kdy sednu.* Gryfin se tvářil nevinně a téměř hloupě, ale kouzelník věděl, že ví, co má na mysli.

„No jak myslíš,“ odfrkl si a rozešel se za svým pánem.

Šli po cestě z kamenných kvádrů, kterou lemovaly na obou stranách pruhy krásně zelené trávy. Jen místy se zjevil osamocený dům, který jim však zase záhy zmizel za zády.

„Víš,“ přerušil náhle ticho gryfův zvučný hlas, „jak tak vidím tu nádhernou trávu všude kolem, je mi líto, že nejsem kuň.“

„Proč?“ podíval se po něm nechápavě kouzelník.

„Mám hlad,“ vysvětlil.

„Aha,“ pokýval hlavou a chvíli sledoval pruh zelené trávy, který se mu kroutil kolem nohou. „Já vlastně taky.“ Trochu přidal do kroku, aby už konečně došli k nějaké hospodě. Nejenom, že měl čím dál tím větší hlad – *to mi to taky musel připomínat?* probodl gryfa pohledem, ale už se začínalo i stmívat a byla čím dál větší zima. Přitáhl si plášť blíž k tělu. „Honem,“ otočil se na gryfa, „nebo zase nastydnou!“

„Kdyby sis nepostavil hlavu a nechal se tam dovést, tak už tam dávno jsme,“ odpověděl docela klidně gryf. „Vlastně jediný, kdo tu zdržuje, jsi ty, Darie,“ pohlédl na svého pána úsměvně.

„Ne!“ vykřikl. „To raději zmrznu, než abych na tebe dneska ještě sednul! Děkuju pěkně.“

„Jak myslíš...“ pohodil hlavou.

Naštěstí netrvalo dlouho a oba, už značně znavení, došli k hostinci, kterému se nad vchodem pohupoval dřevěný štít s nakresleným modrým korbelem. Zevnitř se ven linula hudba a šum hovoru. Z oken svítla světla, která na trávníku mezi cestou a domem divoce poskakovala. Darius se otočil s blaženým úsměvem po svém zvířeti. Gryf na něj kývl, aby šel dovnitř, že on tu na něj počká.

Kouzelník tedy vystoupal tři malé schůdky ke dveřím a ještě než vzal za kliku, nakoukl dovnitř oknem. Naposledy se na gryfa otočil a vešel dovnitř.

Uvnitř bylo rozhodně o dost tepleji, než venku. Se škodolibým úsměvem na rtech si vzpomněl na gryfa, jak mrzne před dveřmi a pomalu se rozešel. Rozhlížel se po lokále a každého si zkoumavě prohlížel. Nalevo od něj seděl u stolu nějaký muž a v rukou měl kytaru, na kterou brnkal a zpíval. Nebyla to špatná píseň. Ne, že by Darius poslouchal slova, ale

podle melodie to také poznal. Chvíli se zastavil a koukal se na hudebníka, jak mu ruce na krku kytary kmitají. Vedle něj seděl další muž, který přitáhl Dariovu pozornost. Vypadal mladě. Měl na sobě krásnou vyšivanou vestu bez rukávů, na zápěstích měl nátepníky a nohy mu zakrývalo cosi, co se mohlo zdát jako bederní rouška. Černé vlasy měl sčesané dozadu a černá bradka mu ostře kontrastovala s tím, jak jinak vypadal mladě. Ale Dariovi se něj tak nelíbil. Jen ho na chvíli upoutal. Ale hned zase očima uhnul, když se něj muž podíval. Muži v očích plála nenávisť a vztek. Darius se konečně očima odpoutal od té podívané a došel k výčepnímu pultu. Opřel se o masivní dřevěnou desku a čekal.

„Ano?“ drkl mu do ruky postarší muž, který se náhle za pultem zjevil. Měl na sobě starou kostkovanou zástěru s velkou kapsou uprostřed. Na upoceném čele se mu leskly krůpěje potu a od holé lysiny na hlavě se mu odrážela záře mnoha svící.

„Hledám nocleh,“ vyhrkl Darius rychle.

„Nepovídejte,“ rozzářil se muž za pultem. „Tak to jste tu jediný,“ zasmál se. „Všichni, koho tu vidíte, jsou jen *stáli zákazníci* – štamgasti, co drží mojí hospodu nad vodou. Ale zpátky k Vám. Nocleh, že?“

„Štamgasti?“ podivil se Darius. „Ale co támhleten...?“ ukázal na hudebníka, který se snažil udržet zábavu v lokále aspoň kousek nad bodem mrazu.

„Jó tendle...no – ani Vám nevím, kde ten se tu vzal. Je to prej nějakej Alex, nebo tak nějak si říká. Už je tu asi týden. Přišel a ptal se, jestli by tu mohl hrát na tu svojí kytáru. Říkám, že proč by ne, a co že za to bude chtít. Jen mít kde hlavu složit a trochu do úst, povídal. Tak jsem ho tu nechal.“

„Aha. A ten vedle něj?“ pohlédl Darius na místo, kde předtím seděl ten muž. Teď ale bylo prázdné.

„Ten muž vedle? Ten, jak tam není?“ usmál se hostinský. „Pane, Vy už se vážně potřebujete vyspat,“ poplácal ho po rameni.

„Ale ne – byl tam! Takový...muž...“ Zase se otočil zpět na hostinského. „To je...ale co - vrátíme se ke mně, ne?“

„Jistě, pane – takže nocleh?“

„Ano. A také ještě ustájení pro mého gryfa,“ pokračoval nevzrušeně.

„Gryfa? Ale pane...totiž – na to tu nejsme zařízení,“ přiznal provinile hostinský. „Dnes už všichni jezdí na koních. Je to už víc, jak deset let, co gryfové vymizeli,“ snažil se obhájit.

„No – ten můj nezmizel. Tedy aspoň myslím,“ opáčil Darius a nepříjemně se na hostinského zadíval.

„Jistě, pane. Ale nebojte, postarám se Vám o gryfa stejně – ne ještě lépe - než se starám o každého koně.“

Darius se spokojeně usmál. „Dobrá,“ pravil nakonec. „Stojí venku před vchodem – kam ho mám zavést?“

„Hned za hospodou je přístěnek, který slouží jako stáj – počkám tam na vás, pane.“

Hostinský pozadu odcházel do kuchyně, kudy chtěl projít vnitřkem domu do stáje.

Darius se otočil a vyšel ven z hospody.

XXX

Ilja vyšel ze stínu pod schody, kam se schoval před očima toho zvědavce. Nelíbilo se mu, jak si ho prohlížel. Zdálo se mu to divné, ale když tak nad tím přemýšlel, vlastně za celý svůj život neviděl takový výraz. A to už se něj lidé dívali jakkoliv. Ale teď musí chytit toho hostinského a trochu ho vyzpovídat. Udělal několik rychlých kroků a už stál u pultu. Natáhl ruku a chytl tlustého chlápka za límec. „Von se na mě ptal?“

„Iljo?“ otočil se hostinský a v očích měl strach.

„No, sem to já!“ zasmál se. „Vypadá to, že si na mě pamatuješ, co?“

„Na někoho, jako jsi ty se prostě nedá zapomenout. Po tom, co jsi mě navštívil posledně, musel jsem hospodu na dva měsíce zavřít a všechno zase dát do pořádku! Nemůžeš si ty svý účty vyřizovat jinde, než u mě?“

„Ne! Tady se mi líbí!“ zazubil se na hostinského. „Ale na něco sem se ptal!“ přitáhl si ho ještě blíž, takže byl hospodský připlácnutý na pult.

„No jo – trochu se ptal. Ale ty jsi tam už nebyl. Ptal se taky na toho hudebníka. Proč?“

„Jen tak,“ procedil skrz zuby. „Dejme tomu, že mě prostě zajímá. A co to plácal o gryfovi?“

„Nic.“

Ilja ho ještě trochu přitáhl k pultu.

„Dobře, dobře...ale pusť mě,“ vyhrkl hostinský. „Jen ho tady má a chce ho ustájit.“ Mladík ho pustil.

„Aha, takže von má gryfa, jo?“

„Tak to říkal.“

„Fajn. Pustíš mě v noci do stáje, že jo? Něco bych si tam pučil.“

„Ale, Iljo – to přece...au!“

Ilja zase tlouštíka přitáhl k sobě, takže měl desku pultu zařízlou v břiše.

„Dobře, dobře – stav se tak kolem desátý. Ale pak odejdi a už se sem nevracej.“

„Uvidíme. Možná tě pak už nechám...“ vykouzlil mladík na tváři pokroucený úsměv a pustil hostinského, takže konečně mohl odejít přes kuchyň do stájí.

XXX

Darius seběhl schůdky a došel ke gryfovi. „Tady se ti bude líbit,“ zasmál se.

„Rád bych ti věřil, ale tvůj tón mi radí něco jiného. Nehledě na to, že jsi mě v té zimě nechal stát pěkně dlouho a sám ses určitě škodolibě posmíval, zatímco sis hověl v teple

uvnitř,“ utrousil našťvaně gryf a pomalu se rozešel za kouzelníkem.

„To není pravda...náhodou. Zařizoval jsem nám nocleh!“

„Tak to musí být opravdu náhoda,“ poznamenalo ještě zvíře, zatímco následovalo kouzelníka za roh domu.

Obešli celou budovu a skutečně! Zezadu byl k budově přilepen menší přístřešek, který už na první pohled vypadala jako stáj. V otevřených vratech už na ně čekal hostinský a nemohl ze zvířete spustit oči. Vypadal daleko víc pobledlý, než vevnitř. *Asi to dělá to měsíční světlo*, pomyslel si Darius.

Zavedl kouzelníka i s jeho zvířetem do jedné z prázdných kójí. Darius tam zvíře zanechal a vyšel z kóje ven. Hostinský zamkl ohrádku, kouzelník se ještě s gryfem rozloučil a pak společně s hostinským odešel vnitřkem domu do hospody.

„A co to sedlo?“ zavolal za Dariem ještě gryf, ale kouzelník už ho neslyšel.

Darius zaklepal hostinskému na rameno a počkal, až se na něj otočí „Ještě bych si dal nějakou večeři, nějaké žrádlo pro gryfa a ten nocleh – na kolik mě to přijde?“ zeptal se, zatímco procházeli kuchyní, kde nelibě voněl přepálený olej a celé to ještě podtrhoval zatuchlý pach zbytků, které se hromadily na talířích ve dřezu.

„Nejsme žádný nóbl podnik, pane,“ omlouval se hospodský, hned jak si všiml Dariova pohledu. „A k té ceně, jak jste se ptal, tak že jste to Vy, tak přimhouřím oko, a i se snídání to máme za dvacet zlatých. Tak co – plácnete si?“ napřáhl k němu tlustou ruku hostinský.

„Ale já nechtěl snídání...“

„Pane,“ podíval se na hosta smířlivě, „snídaně je nejdůležitější jídlo z celého dne – jak se dobře nenasnídáte, nemůže ten den být pro vás dobrý. Vážně – věřte mi. Tak co, plácnete si?“

„Nu dobrá, máte je mít. Ale ne proto, že bych tolik stál o vaši snídání, ale spíš proto, že byste o tom mlel celý večer, že?“

Výčepní se tomu zasmál. „Koukám, že pán se vyzná...“ promnul si tlusté ruce a pokračoval, když vyšli z kuchyně do prostor hospody. „Tak si někam sedněte, pane, a já vám za chvílenku přinesu večeři a klíč od pokoje,“ vyvedl ho za rameno zpoza pultu. Darius se rozhlédl po zakouřené místnosti, kterou se ozýval opilecký zpěv a divoký smích, který každou chvíli zatřásl celou budovou. ...*někam sedněte*, zopakoval si zamyšleně a znovu se rozhlédl. Nakonec dospěl k závěru, že bude nejlepší se posadit k tomu osamělému hudebníkovi. Zamířil jeho směrem.

„Dobrá večer – máte tu volno?“

Hudebník chytl struny, aby nevydávaly žádný zvuk a zadíval se na nově příchozího. „Co prosím?“

„Ptal jsem se, jestli tu máte volno?“

„No, už to tak vypadá,“ zasmál se muž.

Darius si tedy přisunul židli od vedlejšího stolu a posadil se.

„Podívejte se na ně,“ rozmáchl se hudebník po prostoru hospody. „Jsou to všechno naivkové a takoví příjemní hlupáci. Vlastně normální vesničané.“

„Ale Město Roklin je město.“

„To sice ano, ale není to velkoměsto, víte – nesídlí tu král nebo kníže. V hlavních městech se lidé chovají jinak. Pořád si na něco hrají a pořád se jen obviňují. Takže ať hrají, kde hrají, nemá to smysl, protože mě nikdo neposlouchá. Tady jednoduše proto, že je moje hudba nezajímá a ve velkých městech proto, že na to nemají čas. Nemohou poslouchat mé písně, když tráví tolik času posloucháním sama sebe.“

„Když to říkáte...já nevím. Ještě jsem nebyl v žádném velkém městě.“

„Vážně ne?“ podivil se muž. „Mimochodem já jsem Alex, Alex Ardes, představil se muž a natáhl k němu přes stůl ruku.“

„Já jsem Darius,“ přijal ruku kouzelník.

„A dál?“

„Nic. Prostě jen Darius,“ pokrčil rameny. „Vadí to?“

„Ne, jistě, že ne, jen...no to je jedno.“

„Ale co jsem slyšel, tak hrajete hezky.“

„Vážně se vám to líbí? Tak to jste asi první, kdo mi to vůbec kdy řekl.“

„To je mi líto.“

„To nemusí – zvykl jsem si. Mám to tak už odmala. Otec by mi kytaru nejraději rozbil na miliony malinkých kousíčků a spálil,“ pověděl hudebník smutně.

„Opravdu?“

„No jo,“ zahleděl se Alex někam před sebe a prsty mu zase začali tančit po krku kytary a začal zpívat. Podle slov to byla nějaká hrdinská balada, o nějakém rytíři a velké bitvě. Ale Darius moc neposlouchal – už už vyhlížel hostinského s jídlem.

Konečně se starý upocený muž ukázal a dokonce mířil i k místu, kde Darius seděl. V ruce nesl plný talíř. Pyšně ho postavil před Daria na stůl a hned se omlouval: „Promiňte, pane, ale považoval jsem za povinnost nejdřív donést žrádlo Vašemu gryfovi – snad vám to nezpůsobilo žádné potíže.“

„Ale ne...“ zasmál se křečovitě čaroděj a hladově pokukoval po talíři, který ještě stále hostinský svíral v ruce. Ten si všiml jeho netrpělivého pohledu a s další omluvou mu talíř podal.

„Dobrou chuť, pane. Tady máte ještě klíč od pokoje,“ položil ho před Daria a s mírnou zdvořilostní úklonou odešel.

„Zdržíte se?“ zajímal se Alex.

„Jen do zítřka. Pak musím dál.“

„Hm – už jsem se začínal těšit, že tu budu mít aspoň nějakou společnost. Tak zase nic.“

Darius se na Alexe omluvně podíval a začal jíst.

Jídlo to bylo výtečné, a když mu u toho Alex ještě hrál – no prostě to nemělo chybu. Pak se na chvíli omluvil, vzal si ze stolu klíč a vystoupal po schodech, že se zajde podívat do pokoje. Nahoře v patře se rozhlédl a trochu se podivil - stál na chodbě, která se mu zdála...no...vypadalo to spíš jako nějaký

vykřičený dům, než hostinec. Červený koberec, rudé tapety na stěnách, svítlny měly rudá stínítka. Pokrčil nad tím rameny a pohlédl na klíč, který svíral v dlani. Na štítku (jak jinak, než červeném) bylo číslo devět. Procházel kolem jednotlivých dveří a sledoval čísla nad nimi. Konečně došel ke dveřím, které nad sebou měly stejný štítek, jaký svíral v ruce. Strčil klíč do zámku a dvakrát s ním otočil.

Ne jenom na chodbě to působilo jako v nějakém hampejzu. Tady to snad bylo ještě horší. Zabouchl za sebou dveře a sklesle se díval na to, co viděl. Náhle však dostal nápad a pozvedl ruce. Pomalu je dával zase dolů a mezi roztaženými kmitajícími prsty mu proudilo magické světlo. Když se rukama dostal na úroveň boků, přestal. Pokoj se začal měnit. Červené závěsy se změnilly na zelené, z postele zmizela nevkusná nebesa, místo koberce byla země pokryta dřevěnými prkny. Darius se s uspokojením díval na výsledek své snahy. „To už je lepší,“ dal si ruce v bok a ještě chvíli se kochal svým výtvozem. *Ááá*, vzpomněl si nakonec na svého gryfa a vyšel zase ven z pokoje. Ledabytle přešel rukou po zámku a zamkl. Seběhl schody a došel do stáje.

Přišel ke gryfovi a začal mu odepínat sedlo. „Je to tu trochu zvláštní, co?“ pohlédl na něj.

„Trochu?“ zeptal se gryf dotčeně. „Snad nechceš říct, že mě necháš celou noc vedle toho hrozného koně?“ pohodil hlavou ke svému sousedovi, který spokojeně chroupal oves.

„Podle mě na něm není nic špatného,“ namítl Darius.

„Vy lidé,“ obrátil oči v sloup gryfin a zakroutil hlavou. „Dobře,“ řekl nakonec. „Vydržím to tu vedle toho -“ úkosem se znovu podíval na hnědého koně, který stál vedle něj. „Ale snad aspoň to sedlo mi sundáš, ne? Nebo mě s ním chceš nechat spát?“ vyštěkl.

„Jasně, že si vezmu sedlo, už na tom přece pracuju.“

„Aha,“ zatvářil se mírně zmateně, ale spokojeně gryf. „Tak si pospěš, nebo mi ta spona prorazí žebro – nějak dobře jsem se najedl,“ mrskl spokojeně ocasem. Darius si klekl na jedno

koleno a pustil se do rozdělování kovové spony, která držela sedlo na svém místě. Šlo to ztuha, ale nakonec se mu to povedlo, rozdělal ještě podbřišník a sedlo se svezlo z gryfových zad. „Ááá – konečně,“ ulevil si gryfin a protáhl si ztuhlá záda. „Vážně ho nenávidím,“ poznamenal ještě a zadíval se na svého pána, který se se sedlem přehozeným přes ruku právě zvedal na nohy. Těžké sedlo ho několikrát převážilo, takže sebou plácnul na zem, ale zas a znovu se zvedal k novým pokusům.

Nakonec se vítězoslavně postavil na nohy a naoko našťvaně prohodil směrem ke gryfovi „Děkuji ti za pomoc!“

„Není zač,“ odušil gryf a nevzrušeně zahrabal pařátem v zemi. Tím si od svého pána vysloužil nasupený pohled a nepříjemné dloubnutí do boku. „Hele!“ okřikl ho „Za co jsem si to zasloužil?“

„Jen tak preventivně,“ usmál se samolibě Darius, ale hned měl pocit, že by se měl omluvit. Občas mu to rychleji mluvilo, než myslelo, což byl u kouzelníka problém. „Gryfe?“ začal a snažil se, aby jeho hlas zněl ponížene.

Zvíře se k němu otočilo a modrýma očima se do něj vpilo. „Ještě něco?“ utrl se na něj.

Ale co – patří mi to, usoudil nešťastně Darius a podíval se na gryfa. „Promiň,“ sklopil oči.

„Nic se nestalo,“ zasmál se gryfin. „Ty taky na všechno naletíš,“ kamarádsky do něj šťouchl křídlem.

Darius se nakonec také usmál a spokojeně zvíře podrbal za krkem a pohladil ho po zádech. „Vždyť já tě mám rád,“ položil mu hlavu na šíji.

„Já vím,“ odpověděl gryf a hlas se mu podivně třásl. „Ale jdi už, nebo mě rozbřečíš!“ dodal ještě pobaveně, znovu do něj drkl křídlem a pošoupl ho směrem k brance. Darius se ještě přátelsky ohlédl na zvíře a pak vyšel ven a branku za sebou zase zavřel.

„Tak zítra ráno zase přijdu.“

Zvíře se položilo na zem a hlavu si složilo pod křídlo.

Musí být pěkně utahaný...no není divu. Už přece jen dlouho neletěl. Nechám ho odpočinout a zítra společně najdeme místo toho Sletu.

Když přišel do pokoje, odložil těžké sedlo na postel a pak se vrátil dolů k Alexovi, protože on se ještě unavený necítil.

V hospodě zůstal asi hodinu a vedl s hudebníkem zajímavé rozhovory a poslouchal jeho písně. Byl šťastný. Ale postupem času také unavený, a tak se odebral do svého pokoje.

XXX

„Nazdar tlouštíku, tak jsem tu.“

„Iljo?“

„Jak ty to děláš, že mě vždycky poznáš?“ usmál se mladík.

„Tak co – pustíš mě do tý stáje?“

„Přece jsme se domluvili. Ale...ať to není na mně,“ otočil se od něj hostinský a začal přerovnávat lahve, které měl vyskládané za sebou. „Ach jo – ten klíč – pořád mi padá.“

Ilja na něj koukal dost vyjeveně a překvapeně. Očividně netušil, která bije.

„Asi si ho položím tady na pult. Snad mi ho nikdo nevezme,“ narovnal se ze země, kde hledal klíč a položil ho na pult přímo před Ilju a pak se zase otočil a pokračoval ve své činnosti.

Rouškovi konečně došlo, jak to hostinský myslel a hbitě vzal kroužek s klíči z pultu. Prosmýkl se rychle kolem hostinského, aby ho nikdo neviděl a zmizel do kuchyně. Tou prošel a došel ke dveřím, které vedly do stáji za domem. V mihotavém světle se snažil přechýst štítky, kterými byly klíče nadepsané.

Kůlna, ne...

Ložnice, ta to asi taky nebude...

Spižárna, ne, ne...

Á, tady to máme – stáje!

Divoce se mu zablesklo v očích, když našel ten správný klíč. Zasunul ho do klíčové dírky a poslouchal, jak zámek několikrát tlumeně cvakl. Pousmál se a vešel ve vsí tichosti dovnitř. tiše našlapoval po slámě, co byla rozházená po zemi a nakukoval do jednotlivých stání, jestli tam je zvíře, na které si udělal zálsuk. Až ho konečně našel. *Je tak nádhernej. Krvellovi se bude líbit. Snad ho přijme jako...omluvu.*

Gryfín se pomalu začal probouzet a rozespale pozvedl hlavu. Viděl před sebou jen nějaký obrys lidské postavy. „Darie? To si děláš srandu, že mě podruhé za dvě noci budíš. Teď rozhodně nikam nejdu!“

A sakra! Von se mi probudil. No tak ho zase musíme uspat, polekal se Ilja a natáhl se rukou po lati, která byla v rohu stání bůh ví proč opřená. Pevně ji uchopil a napřáhl se.

Gryf stále viděl jen obrys a nepoznával, že to není Darius. „Hele, tak jestli to myslíš takhle, tak já teda vstan...“ ale nedopověděl. Prkno mu dopadlo na hlavu a zvíře se skácelo k zemi.

„Nemusíš vstávat,“ zašeptal do tmy Ilja. „Já si tě ke Krvellovi vodvezu sám!“ Rychle přešel ke dveřím, které vedly ze stájí ven a klíčem je zevnitř odemkl. Před nimi stál temný obrys vozu. Rouška ho obešel a stáhl muže z kozlíku.

„Héj, co to, sakra, děláš?“ ohradil se muž a napřáhl ruku, že temnou postavu uhodí. „Jo, to seš ty Iljo,“ zase ruku spustil. „Tak si pospěš!“

„Musíš mi pomoci!“

„Ne – jsem tu jen jako vozka. Nebudu dělat žádnou špinavou práci!“

Ilja si ho přitáhl a z nátepníku mu vyjela ostrá čepel, kterou přiložil vozkovi ke krku. „Nemusíš dělat nic...“ zašklebil se a přejel mu čepelí jen kousíček od kůže na krku. „Takže...deš mi pomoci?“

„Jo, tak dobře,“ souhlasil neochotně muž.

„Zajed' s povozem ještě kousek dovnitř, ať se s ním nemusíme tahat takovou dálku a pak za mnou přijď.“

„Hm...“

Ilja se obrátil a zase zmizel v temnotě, která ve stáji vládla. Došel k otevřenému stání, kde gryf stále nehybně ležel na zemi. „Hm,“ zamyslel se a jakmile mu oko zavadilo o něco ve vedlejší kóji, rozeběhl se tam. Stáhl něco podobného provazu, co bylo přehozené přes hrazení a rychle zase přiskočil zpět ke zvířeti na zemi. Oprátkou, kterou sebral z vedlejší stáje, kde byl ustájený kůň, svázal gryfovi nohy a čekal, až za ním přijde společník, který už zatím zajel s povozem víc dovnitř, jak po něm chtěl.

„Dost, že seš tu!“ okřikl ho, když se starší muž konečně objevil vedle něj.

„Tak co tu...? A do pytle. Ať mě sejme blesk, jestli tohle není gryfín,“ koukal na zvíře překvapeně vozka.

„Je,“ souhlasil nevzrušeně Ilja. „Tak se pohni – musíme ho naložit na vůz a pak ho hned odvezeš za Krvellem k Hoře a řekneš, že je ode mě. On už bude vědět.“

„Chceš říct, že tohle monstrem zvedneme sami dva?“ pohlédl na Roušku nedůvěřivě jeho společník.

„Co já vím – asi budeme muset. Tak zaber!“ sehnul se ke zvířeti Ilja a chytnul ho za nohy. Jeho společník ho napodobil na druhé straně a chytl zvíře za pařáty. Oba muži zabrali, až jim na ruku vystoupily žíly.

XXX

Ráno se Darius probudil a shledal, že se jednak nepřevlékl, takže spal v tom, v čem hodlal celý den chodit, a pěkně si všechno pomačkal a za druhé si ani pořádně nelehl, takže byl celý rozlámaný a vlastně víc unavený, než včerejšího večera. Nevrrle se postavil na nohy a přelétl pokoj pohledem. Sundal z postele sedlo a konečně si rozestlal, sednul si a přikryl se. Znovu sedlo zvedl a položil si ho přes kolena. Rozvázal popruhy, které jistily kapsy na obou bocích a začal jejich obsah prohlížet a vyndávat vedle sebe.

Tyhle kouzelnická sedla mají něco do sebe, zadíval se na hromadu věcí, která ležela vedle něj a normálně by se do kapes na sedle nevešla ani polovina. Ale když tam člověk potřebuje něco najít, prohrábl beznadějně záplavu naprosto nepotřebných věcí. Proč jen s sebou vozím tolik zbytečných krámů? Červený plášť, který stejně v životě neměl na sobě, ale měl si ho vzít na slet, aby řádně reprezentoval řád – jejich znakem totiž byl rudý drak, kterého už ale dlouhá léta nikdo neviděl. Hůlku, se kterou naposledy čaroval na škole, speciální brýle pro let na gryfovi, které ovšem také vůbec nepoužíval, několik větviček jehličnatých stromů (bavil se jejich škrubáním ze stromů, když se opravdu nudil), zástavu od Vandy, klíče od své komnaty na hradě, kotlík, kdyby náhodou potřeboval vařit (což doufal, že nenastane), někde se tam povalovala i lžice, a jeho stará hadrová panenka, kterou dostal od matky a mnoho dalších zbytečností. Vlastně vůbec nic užitečného. Žádná zbraň nebo tak něco. Prostě nic.

Ptáte se, jak přišel k té panence? Hm...tu mu dala jeho matka, která vždycky chtěla holčičku, a asi to tak i mělo být, ale osud jí určil syna. Ona si z toho ale vůbec nic nedělala a vychovávala ho po svém – jako děvče. Snad i právě proto je sám v celém řádu. Žádný jiný hoch ani muž se tam nedostal ba ani se nepodíval za hradní zdi. Jen on. Jeho matka byla totiž váženou čarodějkou řádu Rudého draka, a tak i taková výjimka se jí povolila. Ale pro Daria to nebyla zrovna výhra vyrůstat mezi samými dívkami. Svým způsobem byla vlastně výhra, že jeho matka zemřele tak záhy. Kdo ví, co všechno by ho ještě jako děvče učila.

Nakonec zase všechno naházel zpátky do sedlových brašen, přestože nenašel to, co hledal. Jen ten hrozný červený plášť nechal venku a oblékl si ho. Vypadal v něm jako ředkvička, ale co se dalo dělat? Svůj, tak oblíbený, zelený uložil místo toho červeného do sedla a chtěl co nejdříve vyrazit. Vypotácel se s těžkým sedlem přes paži na chodbu a zabouchl za sebou dveře. Položil sedlo na zem a zamkl. Otočil se, ale když spatřil

rudou chodbu, vzpomněl si, jak původně vypadal pokoj. Otočil se ke dveřím a znovu odemkl. Vešel doprostřed místnosti a zastavil se. Ruce si dal do úrovně pasu a obrátil je dlaněmi vzhůru. Zavřel oči a zase změnil pokoj do původní podoby. Když věděl, že kouzlo dokončil, nechtěl ani otevřít oči, ale musel. Byla to hrůza! Všude červeno jako...no jako v – ale co, to už jsem přece říkal.

Vyšel na chodbu a zamkl za sebou. Do rukou uchopil sedlo a sešel schody do šenku v přízemí.

Tady bylo už zase (nebo ještě?) rušno – kolem stolů bylo víceméně plno, všichni se dožadovali nového korbele piva nebo se jen tak ospale povalovali na deskách stolů, u kterých seděli. Alex zase seděl na svém místě a ospale mžoural před sebe, ruce měl však stále mrštné. Darius pomalu sešel schody a zamířil k výčepnímu pultu. Hostinský ho znuděně utíral namočeným kusem hadru a zamyšleně při tom hleděl kamsi do prostoru, na něco co viděl jen on. Kouzelník ho vyrušil a jeho ustrašená očka se na něj rychle otočila. „Á,“ zvolal, když spatřil svého hosta. „Vyspal jste se dobře, pane?“ hlas se mu hrozně klepal.

„Nó,“ zamyslel se mladík a vzpomněl si na původní podobu pokoje. „Mohlo to být lepší,“ poplácal ho po tučném rameni, „ale taky horší,“ zasmál se nakonec. Hostinský mu trochu rozpačitě úsměv opětoval. „Ale včera jste říkal něco o snídani, ne?“ rozhlédl se kouzelník hladově kolem. „Ale nejdřív si někam odložím to sedlo...“ rozhlížel se, pak pohledem našel vchod do kuchyně, kde byl průchod do stájí.

Hostinský si všiml jeho pohledu a cestu mu zastoupil. „Nejdřív se nasnídejte, pane. Posadíte se zase k Alexovi?“

„Asi ano...“

„Výborně – za chvíli tam máte jídlo,“ zakřenil se a už už mu koukal zmizet z očí.

Darius se zatvářil vděčně a spokojeně. „Děkuji.“

„Jistě, pane. Pro dobrého zákazníka vše,“ ozvalo se ještě z kuchyně.